

ALKONYATI ÜZENET ÖCSÉMNEK

Mezőkön, átkos útvesztőkön át,
falak közt, édes vérem, mit csinálsz?
Azt sem tudom, hogy hol vagy... Hangodat?
mégis elhozza ez az alkonyat.

Talán te is azt a felhőt lesed,
amely az égen árván ténfereg,
s estére megleled a csillagot,
mely néked, nekünk egyként fölragyog.

Ott vagyok, érzed? Megfogom kezed,
szemed most szelíd fénnel rám nevet,
s ha akarom, tán őszült homlokod
alatt hű gyermekszemed mosolyog.

Nem választhat el élet és halál.
Lassúdó szívem mindig visszavár;
mindegy, hogy hol van árva otthonunk, —
vagy itt, vagy ott, de még találkozunk...

Az esti szellő csöndesen piheg,
lilába hullnak a friss-zöld színek,
az egész világ némán szendereg —
s közös csillagunk biztatón remeg.

TÉLI ALKONY BUDÁN

A fáradt csöndre ráborul az alkony,
hegyek merednek be az ablakon.
Dunántúl ez már... Ott a túlsó parton
zsibong a Város (fény a falakon),

kínálja magát lázas hirveréssel.
A János-hegy kúpjára odafönt
nesztelen-halkan rásurran az éjjel,
s álmatagon takarja be a csönd.

Alig virraszt még egy-két lélek, ébren
hallgatva a hópelyhek szent szavát
s Isten rajtunkfelelt szemetükreben
keresve elvesztett gyermek-magát.

Agoston Julián